

DĚTI BÍT NEBO NEBÝT RODIČEM

2. část

Mluvili jsme o trestání. Není moudré chápat trestání jako bití. Na 2-3 letého chlapečka křikneme, když dává hřebík do elektrické zásuvky. Potom mu to přísně zakážeme. Při jeho nejbližším pokuse dávat opět věci do zásuvky, je potřeba mu znovu vysvětlit, že to nesmí a on to znovu udělal, neposlechl. Když si to nezapamatoval, musíme použít „ruční vysvětlení“, tedy proutek nebo řemen. V jeho zájmu! Samozřejmě, že to musíme dělat s láskou a ne dítě trápit. Ne ve zlosti! Ne mu dát trošku facku, trošku ho udeřit po zadečku, po ruce. Ale je třeba vzít řemen, kalhoty dolů a jeden dobrý úder na jeho zadek způsobí, že bude poslouchat a obcházet elektrickou zásuvku. Dítě v tomto věku vůbec nerozumí tomu, když mu budeš vysvětlovat, že by ho elektřina mohla zabít. Tvoje filozofování, že když bude starší, tak se to naučí, pochopí a nebude to dělat, je jenom únik od zodpovědnosti a vystavení dítěte nebezpečí smrti. Samozřejmě, že to pochopí. Ale v takovém případě jsi nenaučil dítě poslušnosti. To je nejdůležitější. O elektřině ho naučí i ve škole. *Poslušnosti mají učit rodiče! * Proč to má dělat nápravně výchovné zařízení na účet daňových poplatníků? Děti, mládež a často ani dospělí neví, že se řítí do záhuby.

- „Vězí-li v srdci chlapce pošetilost, trestající hůl ji od něho vzdálí.“ (Příslaví 22:15)
- „Nepřipravuj chlapce o trest! Nezemře, když mu nabiješ holi.“ (Příslaví 23:13)

Konkrétně ve věku 2-3 let už má dítě pomáhat, dělat nějaké drobné práce v zahradě, kuchyni. Abyste rozuměli, v *tomto věku se má dítě naučit pomáhat*. Ježíš říká, že On dělá to, co vidí dělat Otce. Když dítě v tomto věku naučíte pomáhat, má to jako hračku, jako zábavu, i práce mu půjde lehce a bude mu radostí. Když už vaše „dáma“ bude mít 17 roků, chce se vdávat a vy ji až tehdy budete učit umívat nádobí a nebo okna, bude to pro ni velice těžké. Když nenaučíte chlapce připravit si snídani, vzít si správné oblečení, buď z něho vychováte rebela (to se dá naučit i jinak), nebo infantilního chlapečka, kterému i v 30 letech maminka maže chleba a po jídle utírá ústa.

V každém věku má být přiměřený trest, který za neposlušnost způsobí poslušnost na delší dobu, nejen v příslušné oblasti. Nepřiměřený trest naopak způsobí buď neposlušnost, bude věc opakovat za nepřítomnosti rodičů, nebo vzpouru, zranění, odmítnutí. Jestli není rodič ochotný potrestat své vlastní dítě, tak mu dává najevo, že není jeho a nebo mu neprojevuje svou lásku. Po potrestání našich synů řemenem, šla moje manželka do ložnice a tam plakala, že bije svoje vlastní děti. Lásky – výchova bolí jak dítě tak i rodiče, ale přináší dobré ovoce. Teď tomu rozumíme, vidíme dobré ovoce. Když naše děti rozbijí okno, tak s nimi bez emocí a v pokoji věc prodiskutujeme, a zjistíme příčinu, proč okno rozbili. Když to bylo kvůli neposlušnosti, např. že si v pokoji nemají hrát s míčem, protože jim to bylo zakázané, mají být potrestané. Ne proto, že rozbili okno, ne proto, že se při tom rozbila váza v hodnotě 10.000,- ale za to, že neposlechl zákaz. Rozumíte, že neposlechl zákaz. *Když se dítěti něco nezakázalo (přiměřeně věku), neměli bychom ho za to trestat.* Ať se stala jakákoli škoda, je to chyba rodičů. Děti nemůžeme trestat za

následek – škodu, která vznikla. *Trestáme neposlušnost.* Je třeba si uvědomit, že neposlušnost je duchovní veličina, která přímo souvisí s vírou. Připomeňme si, že Pavel hovoří o víře a Petr o poslušnosti.

*Víra je poslušnost Božímu Slovu. Výchova směřuje k poslušnosti Božímu Slovu. *

Někdy se rodiče, kteří si neumí poradit se svým dítětem snaží obhájit svou neschopnost tím, že nazvou své dítě hyperaktivním. Je pravdou, že něco takového existuje, ale vyskytuje se to málokdy.

Výchova dětí ve velké míře závisí na jednotě manželů, jestli jsou manželé nejednotní, dítě už ve věku 3-4 let, i dříve dobře pozná u koho docílí to, co chce. Jestli tato výchova pokračuje, z dítěte vyrůstá pokrytec a vzbouřenec vůči jednomu z rodičů, a toho druhého si přestane vážit, později obou. Samostatným problémem, jsou otcové a jejich dcery. Otcové jsou více ochotni splnit přání své dcery, čímž ji vlastně oddělují od matky, která by se v budoucnu měla stát její přítelkyní.

Může se stát, že některý rodič je více povolný dorůstajícímu dítěti ve větší míře než je vhodné. Já jsem toužil už jako malý chlapec mít nožík, když moji synové trošku odrostli, koupil jsem jim ho. K mému zklamání se mě zeptali: „Na co mi to bude?“ a odložili ho. Víte proč jsme ten nožík koupil: protože to byla moje touha z dětství mít nožík. Zamýšlel jsem se, proč některý rodič dovolí své dceři už na základní škole si barvit vlasy, malovat si nehty, toulat se po nocích, navštěvovat „pochybné“ podniky... Kořenem může být nenaplněná touha rodiče, který dovolí, aby se naplnila jeho touha u dítěte. Jestliže hříšná touha zůstala v srdci rodiče, lehce ji dovoluje naplnit dítěti. Potom je překvapen z následků. Chudák dítě.

Děvčatům, ale i menším chlapcům se líbí panenky typu „Barbie“. Tato věc může mít negativní vliv na výchovu, protože probouzí u dětí sexuální představy a žádosti. Je třeba pomoci dětem, aby si zbytečně neuvědomovali svoji sexualitu, děvčata svojí sexuální přitažlivost a chlapci svojí sexuální žádostivost. Není dobré, jak říká Šalamoun, probouzet lásku. Chlapci velmi rychle instinktivně poznají děvče, které si víc uvědomuje svojí sexuální přitažlivost. Té si chlapci více všimají a mají k ní provokativní řeči.

Každé děvče má svoji duchovní autoritu. Tou autoritou je její otec. Jestli je děvče v jiném městě, mimo přímý vliv otcovského domu, má hledat autoritu sboru v příslušném městě a nebo vhodný manželský pár.

Rodič je zodpovědný za výchovu svého dítěte. Největší a nejlepší vliv na dítě má vzorné chování a vztahy rodičů. Po znovuzrození rodičů nebo jednoho z nich je třeba uplatňovat židovsko-křesťanské morální zásady ve výchově a také ve vztazích. Rodič se nemůže vzdát zodpovědnosti za výchovu dítěte. Dítě nevychovává škola ani nedělní besídka, ale rodiče. Zřeknutí se dětí, znamená neštěstí pro obě strany. Hodně zmůže modlitba spravedlivých rodičů.

Rodiče, zvláště matka, by měli vždy PRAVDIVĚ vědět, kde je jejich dcera – syn a s kým. To je normální zásada v rodině, že se vzájemně ví, kde se kdo nachází. Jestliže dítě ví o pohybu rodičů, bude jim to přirozené.

Rozhodně není vhodné, aby se křesťané dali tetovat, nechali si udělat pearcing nebo „dready“. Není třeba být překvapen tím, když se chlapec nebo děvčátko ještě v předškolním věku „zamiluje“. Záleží na moudrosti rodičů, jak to usměrní. Jestli se to však vyskytne u školáků, je třeba s nimi o tom jasně mluvit a zatrnout jim to. U těch starších, asi středoškoláků, to může být ještě vážnějším problémem. Většinou se to stává tam, kde dítě trpělo nedostatkem nepodmíněné lásky v rodině.

Pokračování příště.

Překlad: (JB)

